

Cartea lui Daniel - O sută cincizeci și trei

Symbolismul spiritual al regatelor de nord și de sud: o călătorie prin templele biblice și natura umană

Jeff Pippenger

2024-03-23

У северното царство се представяше низшето естество в храма на човечеството; то представяше тялото в храма на църквата; то представяше човешката плът в храма на Христос. Христос изгради всеки храм и Той положи всяка основа, а първият камък в милеритския храм беше учението за „седемте времена“, което е представено чрез двете тояги на Езекиил. В бунта от 1863 г. лаодикийският адвентизъм отхвърли своя пророчески „крайъгълен камък“, което се случи и при изграждането на земния храм. Отхвърленият камък беше определен да бъде избран при завършека на издигането на храма, макар през целия период на строежа да беше камък за препъване. И все пак пророческото Слово свидетелства, че отхвърленият камък за препъване в крайна сметка ще стане глава на ъгъла.

Bățul celor „șapte vremi“, așa cum este reprezentat de împărăția de sud, este „capul“ în raport cu împărăția de nord. El este „capul“, căci în împărăția de sud Dumnezeu a ales să Se identifice cu Ierusalimul, ca cetatea Sa, unde Și-a așezat sanctuarul și Numele Său. Până când cele două toiege au fost unite din 1798 până în 1844, „capul“ fusese împărăția de jos, cea de sud. Odată ce lui Ioan, în 1844, i s-a spus să lase deoparte împărăția de nord, pentru că fusese dată neamurilor, împărăția de sud a rămas ca un steag ridicat, stând singură ca o singură națiune, sau cel puțin acesta era planul. Acel plan a fost împiedicat de răzvrătirea din 1863 și de prima „răzvrătire la Cadeș“ a Israelului modern.

La 11 septembrie 2001, Domnul a adus biserica Sa laodiceană înapoi la 1863, înapoi la 1888, înapoi la 1919 și înapoi la 1957, la a doua „răzvrătire de la Cades“. Dar la acea răzvrătire se împlinesc acum făgăduința că piatra care a fost lepădată va ajunge în capul unghiului. Ea se împlinesc în aceia reprezentati ca fiind cei o sută patruzeci și patru de mii, în care Hristos săvârșește pentru totdeauna unirea dintre Divinitate și umanitate.

Павле је нижу природу поистоветио са телом, а вишу природу са умом. Тело (нижу природу) поистоветио је са смрћу.

Бо мо медонем, ки шариат рӯҳонист; лекин ман чисмонӣ ҳастам, фурӯхташуда зери гуноҳ. Зеро он чиро, ки ман ба амал меоварам, намепазирам; зеро он чиро, ки мехоҳам, ба ҷо намеоварам; балки он чиро, ки бад мебинам, ҳамонро ба амал меоварам. Пас, агар он чиро, ки намехоҳам, ба амал меоварам, ба шариат розӣ мешавам, ки он некӯст. Ва акнун инро дигар ман намекунам, балки гуноҳе, ки дар ман сокин аст. Зеро медонам, ки дар ман, яъне дар чисми ман, ҳеч чизи нек сокин нест; зеро хостани некӣ назди ман ҳаст, аммо тавони ба амал овардани он чизи некро намеёбам. Зеро некиеро, ки мехоҳам, намекунам; балки бадие ки намехоҳам, ҳамонро ба амал меоварам. Ва агар он чиро, ки намехоҳам, ба амал меоварам, пас дигар инро ман намекунам, балки гуноҳе, ки дар ман

сокин аст. Пас, ин қонунро меёбам, ки ҳар гоҳ меҳоҳам некӣ қунам, бадӣ назди ман ҳозир аст. Зеро мувофиқи инсонии ботинӣ аз шарияти Худо лаззат мебарам; аммо дар аъзои худ қонуни дигарро мебинам, ки бар зидди қонуни ақли ман ҷанг мекунад ва маро асири қонуни гуноҳ мегардонад, ки дар аъзои ман аст. Эӣ инсонии бадбахте ки ман ҳастам! Кист, ки маро аз ҷисми ин мамот раҳо хоҳад кард? Румиён 7:14–24.

Paul a știut că în „firea” sa nu locuia „nimic bun”. Înclinațiile, atât moștenite, cât și cultivate, care existau în firea sa (trupul său), nu făceau decât să-l ducă spre păcat. Aceste înclinații reprezentau legea păcatului, însă Pavel dorea să păzească Legea lui Dumnezeu, nu legea păcatului. Legea lui Dumnezeu a fost identificată de Pavel drept „legea minții sale” (natura sa superioară). Strigătul său a fost: „cine mă va izbăvi de trupul acestei morți?” Desigur, Pavel știa că dumnezeirea avea să aducă izbăvirea, dar știa, de asemenea, că lucrarea izbăvirii cerea participarea sa.

De aceea, preaiubiții mei, după cum ați fost totdeauna ascultători, nu numai când eram de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și voința, și înfăptuirea, după buna Lui plăcere. Filipeni 2:12, 13.

Scăparea de trupul morții a fost împlinită prin putere divină, unită cu putere omenească, iar acesta a fost exemplul pe care Isus l-a oferit oamenilor. Chiar și cu legea păcatului lucrând activ în natura inferioară a trupului, Isus Și-a ținut natura inferioară în supunere față de legea lui Dumnezeu, predând voința Sa voinței Tatălui Său. Pavel putea găsi izbăvire dacă și-ar fi supus voința voinței dumnezeirii. Făcând astfel, el își ducea până la capăt propria mântuire, iar prin aceasta Sister White înțelege, atunci când vorbește despre lucrarea de îndepărtare a păcatului din viața noastră.

„Orice suflet care refuză să se predea lui Dumnezeu se află sub stăpânirea unei alte puteri. El nu își aparține sieși. Poate vorbi despre libertate, dar se află în cea mai jalnică robie. Nu i se îngăduie să vadă frumusețea adevărului, căci mintea lui se află sub controlul lui Satana. În timp ce se măgulește că urmează îndemnul propriii sale judecăți, el ascultă de voința prințului întunericului. Hristos a venit să sfărâme de pe suflet lanțurile robiei păcatului. «Deci, dacă Fiul vă va face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.» «Legea Duhului de viață în Hristos Isus» ne face «slobozi de legea păcatului și a morții». Romani 8:2.

„În lucrarea de răscumpărare nu există constrângere. Nu se folosește nicio forță exterioară. Sub influența Duhului lui Dumnezeu, omul este lăsat liber să aleagă cui va sluji. În schimbarea care are loc atunci când sufletul se predă lui Hristos, există cel mai înalt sens al libertății. Izgonirea păcatului este actul sufletului însuși. Este adevărat, nu avem nicio putere să ne eliberăm singuri de sub stăpânirea lui Satana; dar atunci când dorim să fim eliberați de păcat și, în marea noastră nevoie, strigăm după o putere din afara noastră și mai presus de noi, puterile sufletului sunt pătrunse de energia divină a Duhului Sfânt și ele ascultă de poruncile voinței în împlinirea vocii lui Dumnezeu.

“Singura condiție în care libertatea omului este posibilă este aceea de a deveni una cu Hristos. „Adevărul vă va face slobozi”; iar Hristos este adevărul. Păcatul poate triumfa numai slăbind mintea și nimicind libertatea sufletului. Supunerea față de Dumnezeu este restaurarea de sine — la adevărata glorie și demnitate a omului. Legea divină, căreia suntem aduși în supunere,

este „legea libertății”. Iacov 2:12.” Hristos, Lumina lumii, 466.

Pavel a strigat: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de trupul acestei morți?” Sora White a declarat: „când dorim să fim eliberați de păcat și, în marea noastră nevoie, strigăm după o putere din afara noastră și mai presus de noi înșine, puterile sufletului sunt pătrunse de energia divină a Duhului Sfânt și ele ascultă de poruncile voinței în împlinirea voinței lui Dumnezeu.” Angajându-ne în unirea omenescului nostru cu dumnezeirea lui Hristos, prin exercitarea voinței noastre, săvârșim „actul” de a îndepărta păcatul din propriul nostru „suflet”.

Dar ceea ce „trebuie să înțelegem este adevărata putere a voinței.” Voința este „puterea conducătoare în natura omului, puterea de a hotărî sau de a alege. Totul depinde de exercitarea corectă a voinței. Puterea de a alege Dumnezeu le-a dat-o oamenilor; a lor este s-o exercite. Nu-ți poți schimba inima, nu poți, de la tine însuși, să-I dai lui Dumnezeu afecțiunile ei; dar poți alege să-I slujești. Îi poți da voința ta; atunci El va lucra în tine și voința, și înfăptuirea, după buna Lui plăcere. Astfel, întreaga ta natură va fi adusă sub stăpânirea Duhului lui Hristos; afecțiunile tale vor fi concentrate asupra Lui, gândurile tale vor fi în armonie cu El.”

Pavel a cunoscut aceste adevăruri și știa că firea sa de jos trebuia ținută în supunere de către firea sa de sus, prin exercitarea voinței sale. De aceea Pavel murea zilnic.

Eu protestez prin lauda voastră, pe care o am în Hristos Isus, Domnul nostru: mor în fiecare zi.
1 Corinteni 15:31.

Pavel a știut că trebuia să-și răstignească zilnic firea sa inferioară, exercitându-și voința pentru a-și ține firea inferioară în supunere. De aceea, și-a răstignit carnea.

Iar cei ce sunt ai lui Hristos și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei.
Galateni 5:24.

Pavel a știut că firea sa păcătoasă avea să existe în omenire până la a Doua Venire a lui Hristos, când cei credincioși, într-o clipă, într-o clipeală de ochi, aveau să primească un trup nou, proslăvit. De aceea, anul 1798 identifică temelia celor patruzeci și șase de ani în care a fost zidit templul millerit, căci Hristos, ca singura temelie, era Mielul înjunghiat de la întemeiere. Împărăția de miazănoapte era trupul, care, prin păcat, dobândise supremație asupra omenirii și se înălțase pe sine spre a fi împărăția de miazănoapte contrafăcută. În 1844, lui Ioan i s-a spus să „lase afară” curtea, ceea ce înseamnă în greacă a lepăda firea inferioară, care dobândise supremație asupra firii superioare unde Dumnezeu alesese să-și pună Numele, iar în 1798 carnea (firea inferioară), împreună cu „simțămintele și poftete”, trebuia să fie răstignită.

La temelie, trupul lui Hristos a murit la răstignire, întrucât El a fost nimic din țara celor vii. Împărăția de la miazăzi trebuia atunci să fie o singură națiune, cu un singur împărat, în legământ cu Dumnezeu, și o națiune care avea sanctuarul lui Dumnezeu în mijlocul ei. Regulă peste regulă, cele „șapte vremuri” sunt acum „capul unghiului”, căci, din 11 septembrie 2001, Dumnezeu Își ridică „oastea de la miazănoapte” ca steag. Oastea aceea trebuie să fie o singură națiune, iar națiunea aceea va reflecta numai chipul Său și face aceasta tocmai în vremea când Satana își ridică „cornul”, care este chipul fiarei. În Ezechiel, capitolul treizeci și șapte, solia celor patru vânturi insuflă solia

ploii târzii asupra acelor care atunci se ridică drept acea oaste. Solia celor patru vânturi este solia Trâmbiței a Șaptea, unde taina lui Dumnezeu se sfârșește.

Lucrara de încheiere a sigilării a început la 7 octombrie 2023. Timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii se împlinește în timpul sunării Trâmbiței a Șaptea, iar acea trâmbiță răsună de trei ori în cursul procesului de sigilare. Ea marchează întotdeauna o lovitură dată de islam împotriva Țării Slăvite. „Țara slăvită” spirituală modernă a fost lovită la 11 septembrie 2001, iar vechea Țară Slăvită literală a fost lovită la 7 octombrie 2023, chiar în anul în care cei doi martori care fuseseră uciși au revenit la viață. A treia lovitură are loc la legea duminicală din Statele Unite, care va veni în curând.

Din 7 octombrie 2023, cornul republican și adevăratul corn protestant al fiarei care se ridică din pământ își împlinesc tranzițiile lor finale într-un corn care fie vorbește ca un balaur, fie ca un Miel, în contextul apropiatei legi duminicale. Cele două manifestări ale antagoniștilor interni și externi din marea luptă, care se desfășoară în timpul evenimentelor de încheiere ale istoriei pământului, sunt amândouă situate în istoria reprezentată de versetul patruzeci din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel. Cele două dezvoltări finale ale celor două coarne se împlinesc în timpul sunării Trâmbiței a Șaptea. Trâmbița a Șaptea este a treia dintre cele trei trâmbițe de vai.

Cele trei vaiuri reprezintă o întreită aplicare a profeției, iar, făcând aceasta, ele aduc o mărturie puternică despre reperul profetic al datei de 7 octombrie 2023. Atât în primul vai, cât și în al doilea vai, războiul Islamului a fost purtat împotriva armatelor Romei, care, în zilele din urmă, este Statele Unite, după cum dă mărturie cucerirea Uniunii Sovietice, înfăptuită printr-o alianță secretă între antihristul (Papa Ioan Paul al II-lea) și profetul mincinos (Ronald Reagan), în 1989.

În prima nenorocire, așa cum este prezentată în capitolul nouă din Apocalipsa, există o profeție de timp de cincisprezece zile, care înseamnă o sută cincizeci de ani. În a doua nenorocire, există o profeție de timp de trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile. Ambele profeții de timp reprezintă războiul împotriva Romei pe care Islamul l-a purtat de-a lungul celor două perioade istorice ce reprezintă prima și a doua nenorocire. Aceste două profeții aveau două rezultate diferite ale războiului. În primii o sută cincizeci de ani, Islamul trebuia să „vatăme” Roma, iar în profeția celor trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile, Islamul trebuia să „ucidă” Roma. Aceste două profeții erau legate în mod direct. Încheierea celor o sută cincizeci de ani în care Islamul trebuia să vatăme Roma a identificat începutul celor trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile în care Islamul trebuia să ucidă Roma. Prima și a doua nenorocire sunt despărțite prin încheierea celor o sută cincizeci de ani și prin începutul celor trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile.

美国在即将来到的星期日法之时,不再是《圣经》预言中的第六个国度,并且也正是在那时,它在预言上被“杀死”了。《启示录》十一章中那场“大地震”的时辰,就是那即将来到的星期日法;而当那时辰来到时,伊斯兰的第七号也随之来到。它的来到,是为标志第六个国度的终结,或其死亡;这第六个国度,就是末后日子里罗马的军队。那死亡之前,先有一百五十年之久,伊斯兰一直在伤害罗马的军队。据主流媒体——它试图淡化激进伊斯兰在现代世界中的活动——所报道,自2023年10月7日以来,直到本文于2024年2月12日写成之时,伊斯兰已在全球范围内针对美国利益发动了一百六十五次袭击。

Cei o sută cincizeci de ani în care Islamul rănește oștirile Romei, ceea ce conduce la uciderea oștirilor Romei în prima și a doua nenorocire, se repetă în istoria celei de-a treia nenorociri, căci așa funcționează o întreită aplicare a profeției. Sunarea celei de-a șaptea trâmbițe, care este sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii, care este momentul când are loc combinarea Divinității cu omenirea, așa cum este reprezentată prin unirea celor două toiege, are trei semne de hotar: primul este țara măreață spirituală, iar ultimul este țara măreață literală. Semnul de hotar din mijloc este țara măreață literală.

În 2023, a doua suflare din Trâmbița de avertizare a celui de-al treilea vai a identificat escaladarea războiului Islamului, pe măsură ce acesta a intrat într-o perioadă în care avea să „rănească” fiara pământului. În același an, cei doi martori ai cornului republican și ai adevăratului corn protestant au revenit la viață și au început tranzițiile lor reciproce către coarnele lor simbolice finale. Pentru cornul republican, aceasta a fost unirea tuturor puterilor protestante apostate cu toate puterile republicane apostate, pentru a forma un singur corn care este chipul fiarei. În ceea ce privește adevăratul corn protestant, aceasta a fost unirea Dumnezeirii cu omenirea, pe măsură ce cornul a trecut, în caracter, de la Laodiceean la Filadelfian, pentru a reflecta opusul chipului fiarei. Anul 2023 a avut loc la douăzeci și doi de ani după 2001, reprezentând astfel legătura simbolică a Dumnezeirii unite cu omenirea.

Toată această istorie are loc în versetul patruzeci din Daniel unsprezece, care este versetul ce a fost desigilat și a produs creșterea cunoștinței în 1989, fapt reprezentat de râul Hiddekel. În istoria profetică a aceluia verset, este de asemenea împlinită lucrarea finală din Locul Preasfânt, care este lumina ce a fost desigilată în 1798, și aceasta este reprezentată de râul Ulai. Începutul versetului patruzeci identifică vremea sfârșitului în 1798, iar sfârșitul versetului identifică vremea sfârșitului în 1989, iar ambele râuri se unesc în istoria versetului patruzeci, întocmai cum Tigru și Eufratul (Ulai și Hiddekel) se unesc chiar înainte de a ajunge la Golful Persic.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine; căci Domnul M-a uns să vestesc celor blânzi vești bune; M-a trimis să leg pe cei cu inima zdrobită, să proclam slobozirea celor captivi și deschiderea închisorii pentru cei legați; să proclam anul de îndurare al Domnului și ziua răzbunării Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei ce plâng; să rânduiesc pentru cei ce plâng în Sion, să le dau podoabă în loc de cenușă, untdelemnul bucuriei în locul plângerii, haina laudei în locul unui duh apăsător; ca să fie numiți terebinți ai neprihănirii, sădirea Domnului, ca El să fie proslăvit.

Și ei vor zidi iarăși vechile dărâmături, vor ridica din nou pustiirile de odinioară și vor reface cetățile pustiite, pustiirile multor generații. Și străinii vor sta și vă vor paște turmele, iar fiii celui de alt neam vor fi plugarii și vierii voștri. Dar voi veți fi numiți Preoții Domnului; oamenii vă vor numi Slujitorii Dumnezeului nostru; veți mânca bogățiile neamurilor și vă veți fâli cu slava lor. În locul rușinii voastre veți avea îndoite; și în locul ocării se vor bucura de partea lor; de aceea, în țara lor vor stăpâni îndoitul: bucurie veșnică va fi pentru ei.

Car Eu, Domnul, iubesc judecata, urăsc jaful pentru arderea-de-tot; și le voi călăuzi lucrarea în adevăr și voi încheia cu ei un legământ veșnic. Sămânța lor va fi cunoscută printre neamuri, și urmașii lor printre popoare; toți cei ce-i vor vedea îi vor recunoaște, că sunt sămânța pe care Domnul a binecuvântat-o. Mă voi bucura foarte mult în Domnul, sufletul meu se va veseli în Dumnezeuul meu; căci m-a îmbrăcat cu veșmintele mântuirii, m-a acoperit cu mantia neprihănirii, cum se împodobește mirele cu podoabe și cum se împodobește mireasa cu giuvaerurile ei. Căci, după cum pământul își face să răsară vlăstarul și după cum grădina face să încolțească cele semănat în ea, tot așa Domnul Dumnezeu va face să răsară neprihănirea și lauda înaintea tuturor neamurilor. Isaia 61:1–11.